Az elmúlt évek olyan nagyszabású kiállításai után, mint többek között a budapesti Magyar Nemzeti Galéria (2017), a bukaresti Román Nemzeti Szépművészeti Múzeum, a prágai Óvárosháza, a pozsonyi Mirbach Palota, a római Museo di Roma in Trastevere, a kolozsvári Szépművészeti Múzeum, a szentpétervári Rosphoto Fotográfiai Múzeum vagy a moszkvai Klasszikus Fotográfia Galéria tárlatai, most a közönség Korniss Péter műveivel Párizsban találkozhat. A francia fővárosban két új kiállítás nyílt, az egyik november 3-án a Liszt Intézet Magyar Kulturális Központban (Folyamatos változások), a másik november 4-én a Galerie Kellerben (A vendégmunkás)

Françoise Paviot

Folyamatos változások – Korniss Péter fotókiállítása

Megnyitó a Liszt Intézetben

A fotózás mára beidegződéssé vált. A fényképezőgép egy a telefonunk számos applikációja közül. Nap mint nap jó-rossz képek ezrei árasztják el a világot. A sebtében készített, megtekintett és elfelejtett fotókkal szemben léteznek azonban olyan fotográfiák, amelyeken nem fog az idő, amelyek megragadják a tekintetünk, és külön helyet harcolnak ki maguknak. Korniss Péter azok közé tartozik, akik beírják magukat a történelembe, az emlékezetünkbe, akik művet hoznak létre.

Korniss Péter több, mint ötven éven átívelő pályafutása folyamatos keresés, folyamatos kíváncsiság a környezete iránt. Nevezhetjük humanista fotográfusnak, lelkületében ennek az irányzatnak a nagyjaival – Robert Doisneau-

Plakát az intézet falán

Az emeleti kiállítás egy részlete, betlehemesekkel az előtérben

val, Willy Ronis-szal – mutat rokonságot. Jóindulatú tekintettel követi a kisember, a paraszt, a munkás hétköznapjait. A képek nem lopva készülnek: bizalom érződik a fotós és modellje között. Semmilyen beavatkozás, laboratóriumi manipuláció nem torzítja a fényképezés pillanatának őszinteségét. Alkotóként Korniss képes a háttérben maradni, akárcsak Atget, aki képeit egyszerű dokumentumoknak tartotta, noha a világ legnagyobb múzeumaiban őrzik ma őket.

A múlt idő című terem, látogatókkal

Kornissnak ugyanakkor megvan a saját látásmódja, a saját stílusa. A fényképezőgép olyan, mint az ecset, a kezelése sok mindent elárul. Az övéből a haza, a néphagyományok iránti szenvedélyt lehet kiolvasni, a vágyat, hogy megörökítse az eltűnőben lévő szokásokat, amelyek ott lapulnak az emlékezet mélyén, arra várva, hogy egy értő tekintet újra életre keltse őket. De megörökíteni azt, „ami az emberek között megesik”, időt, türelmet, megfontolást igényel. Kornissnál az alkotás hosszú távú folyamat. 1979-ben elhatározza, hogy egy parasztból lett munkást fog évekig követni, aki munkahelye és otthona között kénytelen hetente ingázni[1]. Túl ezen az emblematikus sorozaton, amely semmit sem veszített az erejéből, a tradíció és a modernitás közötti láthatatlan átmenetről, a kettő együttélésének esélyeiről van itt szó valójában.

A Galerie Keller bejárata előtt Marie-Andrée Person-Desideri a galéria tulajdonosa és Korniss Péter

[1] Vendégmunkás - 1988.

A kiállítást rendezik Szalóky Károly, a Várfok Galéria tulajdonosa és Kovács Krisztina, a galéria művészeti vezetője

Ha értékei, művészi aggodalmai mit sem változtak, Korniss szükségét érzi, hogy megújítsa stílusát. Színeket kezd használni, segítségükkel szinte parabola értékű képeket létrehozva. Legyen szó Budapesten takarítónőként dolgozó asszonyokról[2], vagy hagyományos dramatikus játék jelmezes szereplőiről[3], a modell mindig cinkos, aktív résztvevője a jelenetnek, ahol az egyedi általános érvényűvé válik, ahol a régi és az új, a hagyomány és a jelen feszül egymásnak. A szín megjelenése a maga precizitásával és modernségével, a szándékosan dokumentarista képcímek jelzik, hogy az idő elszaladt, többé semmi sem lesz úgy, mint azelőtt, ugyanakkor a fotográfia az emlékezet fegyvere is lehet.

Megnyitó a Galerie Kellerben: Kovács Krisztina, a Várfok Galériából, Marie-Andrée Person-Desideri és Korniss P.

A Vendégmunkás című kiállítás egy részlete, a címszereplő Skarbit András felnagyított

„Ha valami fontosat akarunk mutatni a világnak, annak belülről kell jönnie”, mondja Korniss. A magyar közösségek életmódváltozásait szeretetteljes figyelemmel kísérő életmű hozzánk intézett kérdése: milyen szerepet tölt be a fotográfia a múlt átmentésében? Képei, ezek az

[2] « Az örökkévalóság iránti vágy – Társadalmi változások Közép-Európában» – 2012
[3] Betlehemesek – 2009–2010

értékes művek az identitásunkról való gondolkozásra ösztönöznek. A gazdag magyar emlékezet példáján keresztül a kérdésfelvetés „Az emberiség nagy családjára”[4] is irányul.

Elhangzott a megnyitón a Liszt Intézetben
november 3-án 19 órakor a művész jelenlétében

Françoise Paviot, fotótörténész, kritikus, galerista

[4] Edward Steichen 1955-ös kiállítása a New York-i Modern Művészeti Múzeumban, amely később bejárta a világot.